

'Oude filmzaal. Tati-retrospectief. *Mon Oncle*. De derde film. Ik luister bevreemd naar het visvreemde watergegorgel van de fontein in de tuin van Villa Arpel. En dan gebeurt het. Een onstuimig en onbeheerst lachen tilt me op, schudt me door elkaar en zet me pas veel later neer. Ik maak niet veel geluid, dat niet, maar bij elk *ha-ha-ha* wippen mijn benen omhoog en ik, licht van gewicht, raak beklemd in de oude filmstoel die bij elke lach meer dichtklapt door mijn zakkend gewicht. Ik zie dat soort stoelen soms nog bij modegevoelige vrienden in de huiskamer staan en loop er met een boog omheen. Ze hebben me die avond rood aangelopen en nahikkend uit dat stoeltje moeten bevrijden.' - Ann Meskens

Hoe houdt een mens haar passie uit? Dat vroeg filosofe Ann Meskens zich af en ze maakte een boek over haar levenslange voorliefde voor de Franse filmregisseur Jacques Tati (1908-1982). Ze keek talloze keren naar klassiekers als *Les Vacances de Monsieur Hulot*, sleepte haar vriend mee op bedevaart om zelf een Hulot- vakantie te houden en kocht zich arm aan boeken - het obsessieve gedrag van een liefhebber. Intussen begon de ernstige filosofe zich vragen te stellen over de vrolijke Tati-fan die ook in haar huisde: Wat zoekt zij toch? Wie denkt ze wel dat ze is?

De illustraties zijn van Tatiana De Munck, bijgenaamd Tati.